

קָבֵץ

שיחות מזהרא"ש

דבורים נוראים ונפלאים,
מעוררים מעירים ומחזקים,
אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים,
להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים,
להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

*

אשר נאמרו בענין

התגלות סוד השלום בימי הנפח הקדושים

על ידי מרן מזהרא"ש שליט"א

יצא לאור לקראת ה'דש כסליו תשע"ג

על ידי תלמידי מתיבתא היכל הקדש

חסידי ברסלב

עיר הקדש ירושלים תובכ"א

חֲנֻכָּה

מוהרא"ש נ"י אָמר, אֲשֶׁר יְמֵי חֲנֻכָּה הִקְדוּשִׁים מְסֻגָּלִים מְאֹד לְהַרְבוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, לְזִכּוֹת לְשָׁלוֹם בֵּין הַבְּרִיּוֹת, וְלְשָׁלוֹם בֵּינוּ לְבֵין עַצְמוֹ, וְכַמְבָּאָר בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּמֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן י"ד), שְׁזָמַן מִצְוֹת הַדְּלָקַת נֵר חֲנֻכָּה "עַד שֶׁתִּכְלֶה רֶגֶל מִן הַשּׁוּק", הֵינּוּ עַד שֶׁתִּכְלֶה כָּל בְּעָלֵי לְשׁוֹן הָרַע וּמַחְלָקָתָהּ, הַהוֹלְכִים וּמְרַגְּלִים וּמְדַבְּרִים רְכִילוֹת וְלְשׁוֹן הָרַע, וְעוֹשִׂין מְרִיבָה וּמַחְלָקָת בֵּין אָדָם לְחֶבְרוֹ, וּבֵין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, כִּי הִטְבַּע שֶׁל נֵר לְהַרְבוֹת אֹר בְּעוֹלָם, וְתַכּף וּמִיד שְׁיִישׁ אֹר, יֵשׁ שְׁלוֹם, כִּי כָּל אֶחָד רוֹאֶה אֶת חֶבְרוֹ, וְנִזְהָר לֹא לִפְנֵם בְּגִבּוּל וּבִתְחוּמוֹ וּלְהִזִּיקוֹ, וְנוֹתֵן לוֹ מְקוֹם בְּרִיוּחַ לְעֵבֹר בּוֹ, מֵה שְׂאִין בֶּן כַּאֲשֶׁר חֲשָׂד מִתְגַּבֵּר, וְאִין אֶחָד רוֹאֶה אֶת חֶבְרוֹ, אֶחָד עֲלוֹל מְאֹד לִפְנֵם בְּגִבּוּל וּבִתְחוּם הַשְּׂנִי וּלְהִזִּיקוֹ, וְעַל בֶּן בֵּימֵי חֲנֻכָּה הִקְדוּשִׁים שְׁמֹרְבִים בְּנֵרוֹת, וּמְדַקְדְּקִים לְקַיֵּם מִצְוֹת מְהֻדְרִין מִן הַמְּהֻדְרִין, שְׁמוֹסִיפִין וְהוֹלְכִין בְּכָל לֵילָה נֵר לְאִישׁ וּבֵיתוֹ, אִזִּי הִזְמַן מְסֻגָּל מְאֹד לְהַרְבוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, כִּי כָּל אֶחָד מְסַבֵּב עִם אֹר, וּבְקַל לְרֹאוֹת וּלְהַפִּיר תְּמָקוֹם וְהַגְּבּוּל שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְלִיזְהָר לֹא לִפְנֵם לְגִבּוּלוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה הַשְּׁלוֹם הַנִּפְלָא בֵּין כָּל הַבְּרִיּוֹת.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שעקר מדת השלום מתחיל עם האדם בעצמו, שיתיה לו שלום בעצמו, ולא יריבו הד' יסודות שבקרבן אחד עם השני, כי על ידי הטאים ועוונות חס ושלום אין לאדם שלום בקרבן, וכמו שכתוב (תהלים לח): "אין שלום בעצמי מפני הטאתי", ומיד שאין לו שלום, בכך קשה מאד להיות לו שלום עם אשתו ועם שאר כל חברות, כי הוא מסבב עם השד, ואינו מבחין שיש אנשים סביבו שאסור לפגוע בהם, ומזה מתחיל כל מיני מחלוקות ומריבות, אבל בשחזור בתשובה, ומשתדל להדליק איזה נר שיכול לראות על ידו, אזי רואה שיש גם אנשים אחרים סביבו שאסור לפגוע בהם, ומתחיל להבין שגם לאשתו יש הרגשות ואסור לפגוע בה, וכן לשאר אנשי העולם, ולכן דיקא בימי הנכה הקדושים שפונים בנרות, ואור השכינה מאיר אצל כל אחד ואחד בביתו, אזי הזמן מסגל מאד לבקש מהקדוש ברוך הוא על שלום, ולעשות שלום בעצמו, ושלום בינו לבין אשתו, ושלום בינו לבין חברו, ועל ידי זה ימעם מעם הגאולה העתידה, כשישרה שלום הנפלא בעולם.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שעקר השלום הוא לעקור קלפת הגוענות הארוכה מן העולם, הינו הקלפה שגורמת לעשות פרודים והפלות בין חברות, בין אשכנזים לספרדים, בין חסידים למתנגדים, בין

אנשי מדינה זאת לאנשי מדינה אחרת, כי קלפת הגזענות היא עקר סבת אריכות הגלות, ואלו היו עוקרים אותה, מיד היה משיח בן דוד בא, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יומא ט' ע"ב), שעקר סבת התרבן היתה מחמת שנאת הנם, ועדין מרקד בינן (שם סט ע"ב), אבל גר הנגפה צריך להזכיר אותנו כי אנשים אחרים אנחנו, ואב אחד לכלנו, כי בלנו נקראים בנים למקום, ולא משנה מאיזו עדה או מוצא אנחנו באים, כי אור השכינה מאיר אצל בלנו, ועל ידה צריכין להפתח עיני האדם להבין שיש לכל יהודי נשמה קדושה ומאורה, חלק אלוך מפעל ממש, ועל בן צריכין לכבד אותו ולהתחשב עמו מצד יקרת נשמתו, בלי להסתפל על הצבע של עור בשרו, ורק בשנגיע להכרה זאת נוכל לצפות על הגאולה.

ואמר מוהר"א"ש נ"י, שעל בן מצינו דבר הפלא ופלא במצות גר הנגפה, שלא מצינו בשאר מצוות התורה, כי זה ידוע, שאחינו בני ישראל הספרדים תמיד הולכים אחר פסקי מרן הבית יוסף, הבנויים ומיסדים על פסקי הרמב"ם בספרו יד החזקה, ואחינו בני ישראל האשכנזים הולכים אחר פסקי הרמב"א, הבנויים ומיסדים על פסקי הפעלי תוספות, אבל בהלכות הנגפה (ארח חיים סימן תרע"א), נהפוך הדבר, שהספרדים נוהגים כפי שיטת התוספות, והאשכנזים נוהגים

כפי שיטת הרמב"ם, הינו בהלכה של "מהדרין מן המהדרין" במצות נר חנכה, לפי שיטת הרמב"ם (הלכות חנכה פרק ד' הלכה א'), צריכין להוסיף נר בכל לילה לכל אחד ואחד מאנשי הבית, לא רק לבעל הבית, אבל לפי שיטת התוספות (שבת כא ע"ב), רק לבעל הבית לבד, מוסיפין נר בכל לילה, ודוקא בהלכה זאת קבלו אחינו בני ישראל הספרדים את פסק הרמ"א, שפוסק כפי שיטת התוספות, ואחינו בני ישראל האשכנזים נוהגים כפי פסק מרן הבית יוסף על פי שיטת הרמב"ם, והענין פלא, למה דוקא בהלכות נר חנכה נתהוה כן, מה שלא מצינו בכל התורה בלשון (ויכחו שחעיר ה"טורי זחב" על זה בסיומן תרע"א סוף סעיף קטן א'), אבל התרוין, שזהו עצם מעלת מצות הדלקת נר חנכה, שפועל להרבות שלום בעולם, ולעקור מדת הגזענות הארורה מן העולם, ולכן דיקא בנר חנכה מחלפת השיטה, ומראים לכל העולם, שאין שום גזענות ופרוד לבבות חס ושלום בזה שספרדים תמיד נוהגים כפי פסקי הרמב"ם, ואשכנזים תמיד נוהגים כפי פסקי התוספות, והראיה, שבהלכות חנכה מחלפת השיטה, וספרדים נוהגים כמו פסק התוספות, ואשכנזים נוהגים כפי פסק הרמב"ם, נמצא שמדת השלום שרויה בתוך מצות הדלקת נר חנכה בעצומה, ומשם יוצא לכל התורה בלשון ויבדרך אגב הזכיר מותרא"ש גרו יאיר, שמקבל מצדיקים שגם במספרי הפסוקים

שבשולחן ערוך, יש רזין וסודות עלאין, ולכן דבר פלא, שסימן זה בהלכות הנפכה הוא סימן "תרע"א, שפרושה בלשון הקדש "שער", כי סימן זה שער ופתח לכל שאר הלכות שבשולחן ערוך, שכלם מרבים שלום בעולם, וכלן נתנו מרועה אחד, והאמת והשלום אהבו.

וידוע לכל שמוהר"א ש"נ, חדיש נורא ונפלא בענין זה של בטול גזענות, ופעם אמר, שיירדה נשמתו לעולם כדי לבטל קלפה זאת של גזענות מן העולם, ותמיד עושה כל מיני פעולות שבעולם לאחד כל נשמות ישראל ביחד, אשכנזים וספרדים, חסידים ומתנגדים, מכל העדות ומכל המדינות, ובבית מדרשו תמיד מדקדק שיהיו בעלי תפלות ובעלי קורא מכל העדות, פעם אשכנזי ופעם ספרדי, פעם חסידי ופעם ליטאי, ונוקם מאד נקמת ה' בשרואה שעושוין הפליות והבדלות בין אשכנזים וספרדים, בין עדה אחת לבין עדה אחרת, ואינו נושא פנים להם כלל, כי זה נקרא שנאת הנם, שהוא שנאת הסמוך מם הנקרא הנם (פרי עין חיים שער חג המצות פרק ז), ועל ידו נחרב הבית המקדש, ואין עצה רק לאחד כל נשמות ישראל ביחד, ועל ידי זה יבוא הגאולה, ולכן דיקא בימי הנפכה הקדושים שמדליקין נרות המרבים שלום בעולם, מסגל מאד לשבת מול הנרות ולבקש

הַרְבֵּה עַל מִדַּת הַשְּׁלוֹם, שְׂיִזְכָּה לְשְׁלוֹם בְּעֶצְמוֹ, וּלְשְׁלוֹם בֵּינֵנוּ לְבֵין
אֲשֶׁתָּנוּ, וּלְשְׁלוֹם בֵּינֵנוּ לְבֵין כָּל הַבְּרִיּוֹת, וּבְזָכוֹת מִדַּת הַשְּׁלוֹם בְּיָדָיו
נִזְכָּה לְגִאָּה.